

[Christmas Møller.]

hvor i der slet ikke var Politik, arbejdede Kommunerne og jeg sammen om en bestemt Opgave, i hvilket Samarbejde jo senere mange, mange af det ærede Medlems Meningsfæller gik ind?

Jeg synes videre, at det er fuldstændig urimeligt, at det ærede Medlem udtaler sig, som han gør. Hvis han spørger sin egen Formand, det ærede Medlem Hr. V. Buhl, der havde de to ærede kommunistiske Medlemmer, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen som Ministre, om han ikke havde det bedste Samarbejde ogsaa med Kommunerne i den Regering, tror jeg, at den højtærede tidligere Statsminister vil give mig Medhold. Det ærede Medlem synes saa, at jeg har rakt Kommunerne en hjælpende Haand. Det staaer jeg ved og vil blive ved at staa ved. Vi har staaet sammen om det, som det er rimeligt at man erkender man har staaet sammen om. Men har det ærede Medlem ikke faaet Referater fra de Forhandlinger, der var mellem Socialdemokratiet og Kommunerne? Det var Enhedsforhandlinger, der ikke var langt fra at blive til noget; men man maa have Lov til at lykønske i hvert Fald det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch til, at de ikke blev til noget, saa han blev Partifælle med Kommunerne, saaledes som han taler til dem i Dag.

Jeg skal dernæst vende mig til en Omtale af det slesvigske Spørgsmaal. Den højtærede Statsminister sluttede en Omtale af det sydslesvigske Spørgsmaal med det Spørgsmaal til Socialdemokraterne og Det konservative Folkeparti, om disse to Partier havde samme Standpunkt som Statsministeren hævdede var Regeringens, nemlig hvis Sydslesvig eller en Del af det efter et Aaremaal, naar Sydslesvigerne har faaet Tid og Ro til at tænke sig om, maatte ønske, at deres Landsdel kom til Danmark, fordi de folkeligt og nationalt følte sig knyttet til os, om vi saa som han med Glæde vilde tage imod dem. Det er naturligt for mig over for Statsministeren at nævne, at Det konservative Folkepartis Landsraad den 30. August 1945 vedtog følgende Udtalelse om Partiets Stilling til det slesvigske Spørgsmaal:

„Sin Tradition tro vil Det konservative Folkeparti nu og i Fremtiden kræve en Politik, der vil kunne værne de danske Sydslesvigeres Frihed og Ret. Det konservative Folkeparti virkede i 1920 paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund for en Forbindelse mellem de Danske Nord og Syd for den nuværende Grænse,

og i den Stilling, hvori Sydslesvig nu befinder sig, er Det konservative Folkeparti rede til at give Folkeviljen i Danmark og Sydslesvig Lejlighed til at komme til Orde gennem Folkeafstemning.

Forudsætningen for en saadan Afstemning maa imidlertid for den sydslesvigske Befolkning være, at den uafhængig af øjeblikkelige Stemninger kan give sin inderste og vedvarende Vilje til Kende, og for det danske Folk, at denne Vilje paa utvetydig Vis er klargjort. Saa længe de mange Problemer omkring Tysklands Skæbne og Grænser er uafklarede, foreligger der ikke et holdbart Grundlag for Befolkningens Afgørelse gennem en Afstemning, der kan afgøre Danmarks og Sydslesvigs Skæbne endeligt og varigt, men Det konservative Folkeparti ønsker, at man fra dansk Side udnytter enhver Mulighed for paa betryggende Maade at varetage de danske Sydslesvigeres Interesse. Det konservative Folkeparti advarer imod, at man paa et Tidspunkt, hvor der ingen Klaring foreligger om Mulighederne for en ny Ordning, gør den sydslesvigske Sag til Genstand for bitter Meningsudveksling i det danske Folk.“

I Partiets Valgmanifest af 13. Oktober vedtoges følgende:

„I vor krigsødelagte Verden lever Syd for vor Grænse et dansk Mindretal, som sætter sit Haab til, hvad Danmark kan udrette for at mildne dets Skæbne. Det konservative Folkeparti vil støtte enhver Bestræbelse herfor og ser med Længsel hen til den Dag, da det og vi paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund kan træffe Afgørelse for Fremtiden.“

Det fremgaar heraf ganske tydeligt, at Det konservative Folkeparti staaer paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, og at Det konservative Folkeparti er villigt til at give Folkeviljen i Danmark og Sydslesvig Lejlighed til at komme til Orde, men det vilde ikke være tilstrækkeligt at svare blot med disse Bemærkninger, da det ikke vilde skabe den store Klarhed over Spørgsmaalet, og jeg skal derfor gøre nogle yderligere Bemærkninger.

Der er fra mange Sider i vort Land rettet en Række voldsomme Angreb mod Samlingsregeringen Buhls Trontale og mod Ordene i denne om, at Grænsen ligger fast, hvilken Tankegang der ogsaa var givet Udtryk for inden Befrielsen. Jeg ønsker heroverfor at fremhæve den Væsensforskel, der er med Hensyn til det slesvigske Spørgsmaal i 1918 og 1945. I 1918 var Stillingen den, at alle Kredse i vort Land ønskede